

L'altar de la vida

Dm, 10/03/2020 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

L'olor del rostit envaïa la casa mentre el pare acabava de preparar l'aperitiu a la cuina, i la mare i jo discutíem - com cada diumenge - sobre quines estovalles posar a taula per ressaltar la importància de poder seure al seu voltant. Aquest record d'infantesa se'm fa present sovint i em serveix per a reforçar la imatge que avui en dia tenim de la taula com a element integrador i central en la litúrgia de tantes creences distintes.

La taula ens convoca a tots, família i amics, grans i petits, coneguts i desconeguts. Taules quadrades, ovalades o rodones; de fusta, de vidre o de ferro ... què més donen la seva forma geomètrica o composició material, en qualsevol dels casos tots ens hi hauríem de sentir convidats. Però no ha estat així al llarg de la història de la humanitat, per desgràcia no hem escarmentat ni après la lliçó, i seguim negant el seient i el plat a taula a molts éssers humans. A milions de persones excloses per les més diverses raons; a tots els migrants i refugiats que s'estavellen contra el mur de les nostres pors i covardies. Que potser no són els nostres germans?

La fam i la misèria, la guerra, les malalties, el canvi climàtic que provoca més catàstrofes naturals, les diferències culturals i religioses... els han allunyat de les seves taules particulars o col·lectives i ara clamen per seure al nostre costat. Mirant figuradament aquesta taula, aquest altar on a diari descansem tot allò que som, no puc deixar de plantejar-me si realment ens creiem que ens hauria d'aplegar a tots.

"Les forces es refan en torn la taula", diu la cançó. On la paraula i l'escolta van de la mà. On l'odi i la rancúnia donen pas al perdó, i la reconciliació fa retrobar-nos en el camí. Una Taula que és l'altar de la vida on estem tots convidats i hi hauríem de trobar el nostre lloc. És l'altar de l'agermanament, de la compassió i la misericòrdia, de l'ofrena i la donació sense límits, del compatir el que som i el que tenim, el que somniem i el que vivim, les nostres pors i les nostres inseguretats. L'altar de la vida, de la tendresa i l'amor incondicional.

Si continuem llençant la dignitat humana contra murs i fronteres, humiliant a tots els qui considerem diferents, sols aconseguirem generar nous odis i incomprendiments, impossibilitant l'entesa entre comunitats i pobles, foragitant la convivència en aquesta casa comuna que és la terra. La humanitat necessita reconciliar-se amb si mateixa, reconstruir-se i reconèixer-se en cada persona.

Com diu en J. Tolentino en el seu llibre *Elogi de la Set*, "la humanitat necessita ser abraçada" en aquest altar de la vida i recuperar la seva dignitat vessant el bàlsam de l'amor sobre tantes ferides obertes.